

MARGREET MALJERS

Eiland van mijn hart

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

In de gang hing een vreemde geur: een vleug parfum vermengd met de zware lucht van meubelspray. Een ander geurtje dan de bijenwas die zij zelf altijd gebruikt had op aandringen van haar schoonmoeder.

Andra stond een moment roerloos onder aan de trap. Als ze niet had geweten dat er iemand anders in huis had gewoond in de tijd dat zij er niet was, had ze het wel geroken.

‘Het stinkt hier,’ zei Roos, Andra’s oudste dochter. Ze had haar arm vol kleren en liep langs haar moeder de trap op.

‘Och, stinken,’ zwakte Andra af. ‘Het ruikt anders.’

‘Stinkt,’ zei Roos vanaf de derde tree. ‘Ik hoop niet dat het op mijn kamer ook zo ruikt.’

Andra gaf geen antwoord. Ze opende de keukendeur en deed de ramen wijd open. In het huis dat ze deze morgen had verlaten, zou nu de frisse, wat zilte geur van het land vlak bij zee en van de late klimrozen naar binnen

komen. Ze verzette zich tegen het gevoel van heimwee dat haar overviel.

‘Steef, Jolientje, zetten jullie de fietsjes achter? En Mark, alleen deze koffer moet nog naar boven.’

Het was net alsof ze terugkwamen van een lange vakantie. Alleen was er geen smerig wasgoed. Alles kon zo de kast in. En dat na bijna vier maanden in een andere omgeving. Tante Trees had de laatste kledingstukken gestreken en in een koffer gelegd met de woorden: ‘Ziezo, dan heb je morgen je handen vrij.’ Na het klinkende afscheidsfeest op Wieringen was het inderdaad heerlijk niet meteen de wasmachine aan te hoeven zetten.

Steven Waardijk liep achter zijn moeder aan door de gang, die donker was door de eiken lambriseringen aan beide kanten. Hij vond de gebeeldhouwde krullen bovenaan nog net zo griezelig als altijd, en keek naar de zware deur waarachter hij de zitkamer en de kamer van zijn vader wist. Enge deur.

‘Ik ga terug. Ik ga terug naar Wieringen. Mama heeft het beloofd. En tante Trees en oom Marius zeggen het ook,’ prevelde hij bezwerend.

Zijn oudoom en tante waren voor hem het toppunt van zekerheid. Als oom Marius iets beloofde, deed hij het ook.

Andra hoorde de woorden, hoe zacht Steven ze ook uitsprak.

‘Ja, Steefje. We gaan terug,’ verzekerde ze hem rustig.

Andra Waardijk, die binnen zes weken weer Andra Coronel zou heten, was bij terugkeer naar het huis waaruit ze vier maanden geleden totaal verslagen was vertrokken, overtuigd van de juistheid van haar beslissing later dit jaar terug te keren naar Wieringen.

Ze wist dat Henry, haar man, alles op alles zou zetten om haar in de buurt te houden, maar ze besepte dat ze hier niet zou kunnen blijven. Alles in deze stad duwde haar terug in de rol van bedrogen, verlaten vrouw.

Het zelfrespect dat ze in Wieringen, haar toevluchtsoord, had teruggekregen, was nog wankel. En niet alleen dat van haar. Nog belangrijker was dat Steven, haar jongste zoon, diep gekwetst was door de achteloos minachtende houding van zijn vader tegenover hem.

Toen ze vier maanden geleden uit Alkmaar waren vertrokken, had Steefje weken achter

elkaar gezwegen. Niet uit onwil, maar omdat hij niet anders kon. Het leven was hem te zwaar geworden.

Door de liefdevolle aandacht van de familie op Wieringen, en het omgaan met de dieren in en om het huis waar ze hadden gelogeed, was zijn spraak teruggekomen, maar ze besefte dat Steven nog erg kwetsbaar was.

Die wetenschap gaf haar de moed om het gevecht aan te gaan met haar man en haar schoonmoeder, die haar met de jongste kinderen in een huis dichtbij hun intrek wilden laten nemen. De oudste twee zouden dan bij Henry en zijn vriendin gaan wonen.

Voor zichzelf kon Andra nog steeds niet goed opkomen, maar voor de kinderen, en vooral voor Steven, werd ze strijdbaar.

Ze keek in de spiegel, zag haar eigen zorgelijke ogen en toen die van Steven, die vol vertrouwen naar haar opkeken.

‘Andra Coronel,’ zei ze zonder geluid tegen haar spiegelbeeld, ‘als jij er niet voor zorgt dat dit kind teruggaat naar Wieringen, ben je geen knip voor je neus waard. En je laat je niet meer in een hoek duwen. Niet door je man, niet door je schoonmoeder en niet door zijn vriendin. Je bent mans genoeg. Laat het

dan ook zien.'

Ze trok haar schouders naar achteren en hief haar kin. 'Kom, Steef.'

Roos ruimde haar kleren en de kleertjes van Jolien, haar jongste zusje, in de kast. Mark zorgde wel voor zichzelf, en mama zou de rest wel opbergen.

Haar kamer was weer vreemd vertrouwd. Ze keek in de lange spiegel die aan de kastdeur hing en zag dat haar donkere haar in haar hals krulde. Ze draaide zich om en bekeek zichzelf van top tot teen. Ze was gelukkig slank. Die strakke spijkerbroek stond haar goed. Lekker, weer zo'n grote spiegel. Het antieke kaptafeltje in haar kamer op Wieringen was beeldig geweest, maar in zo'n lange spiegel zag je jezelf beter. Toch ook wel heerlijk weer thuis te zijn, hoe fijn het in Wieringen ook was geweest.

Het smalle gezichtje met de donkere ogen verstrakte. Het zou maar voor kort zijn, en helemaal gewoon werd het nooit meer. Haar vader woonde niet meer thuis. En ze wilde er nog niet aan denken dat ze, als ze hem wilde zien, naar het huis van zijn vriendin zou moeten fietsen. Lisette. Ze kon de naam niet ho-

ren, maar wist dat ze er niet omheen zou kunnen.

Om je rot te schamen toch... je vader met een vriendin. Je moeder nog een paar maanden in hun huis en dan...

Ja, zij hoopte zelf dat ze hier, in Alkmaar, zouden blijven, maar mama peinsde er niet over.

Vooral voor Steefje... dat begreep ze best. Maar mama wilde ook voor zichzelf niet blijven, en dat vond ze misselijk. Verongelijkt tuitte ze haar lippen. Mama moest ook om haar en Mark denken, niet alleen om de kleintjes.

Roos liep naar beneden en zag haar moeder in de keuken voor het raam staan. Ze leunde met haar beide handen op het aanrecht en keek naar Steven en Jolientje die achter een bolderwagen aan liepen. Die hadden ze niet gehad op Wieringen. Jolien stapte erin en liet zich fijn trekken.

Roos keek langs Andra door het venster. Wat was hun tuin klein. Er stonden geen bloemen, en langs de randen van het terras groeiden een paar struiken. Andere jaren had haar moeder altijd potten met bloemen neergezet,

maar ze waren eind juni al vertrokken, zodat er nu alleen wat rieten manden met verdroogde violen stonden. Alleen de zachtblauwe hortensia's in de rand gaven kleur aan het plaatsje.

Roos wilde opeens weg. Weg van de verdrietige dingen die hier weer bovenkwamen. Weg van een moeder die de laatste tijd zo vrolijk was geweest en die er nu, zelfs met haar rug naar haar toe, treurig uitzag.

'Ik ga even naar Brechtje, hoor,' zei ze luchtig tegen die rug.

'Moet je doen. Wel om zes uur thuis,' zei haar moeder, en Roos wist dat ze dan ook om zes uur thuis moest zijn. Haar moeder was in die paar maanden veel strenger geworden. Eigenlijk veel prettiger dan dat ze zo onzeker was en alles bijna beleefd aan haar vroeg.

'Komt in orde. Doeg!'

Ze was al weg. Had ze niet even moeten bellen naar Brechtje? Ben je gek. Dat deed ze toch nooit?

Ze fietste door en stond binnen een kwartier bij het huis van haar vriendin. Ze belde aan en begroette de moeder van Brechtje, die opendeed.

‘Dag kind. Fijn dat je er weer bent. Dat zal Brecht leuk vinden,’ zei die hartelijk. ‘Ze zijn op haar kamer.’

‘Ze?’

‘Ja, Elsa is er ook.’

Elsa? Roos trok haar wenkbrauwen op. Verwelend, dat die er net was. Zou ze teruggaan? Nee, toch maar niet.

Ze klom de trap op, roffelde tegen de deur van Brechtjes kamer en stapte naar binnen.

‘Hoi, hoi, hier ben ik weer.’

Brechtje en Elsa keken om. Brechtje had een rok aan tot bijna op haar hielen, en Elsa droeg een nauw aansluitend jurkje dat tot haar knieën kwam. Het was precies een jurk waarvoor Roos een moord zou doen. Zuurstokroze met piepkleine mouwtjes.

Brechtje sprong op Roos af en trapte daarbij op de zoom van haar rok zodat ze bijna struikelde. ‘Ha, daar ben je weer. Kijk, hoe vind je mijn rok?’

Brecht ten voeten uit. Een ander zou vragen hoe het ermee was en wanneer ze was teruggekomen. Brechtje wilde weten wat Roos van haar nieuwe aankopen vond.

‘Mooi. Waar is het voor?’ Roos duwde Brechtje een stukje terug om het geheel te

kunnen zien.

‘Voor een feest bij Elsa thuis. Misschien kun jij ook komen, hè, Els. Kan best. Het is pas overmorgen. Dan heb je nog de tijd om iets nieuws te kopen,’ deelde ze vrolijk mee.

Elsa keek wat beteuterd. ‘Eh... nou,’ zei ze flauwtjes en wierp Roos een weifelende blik toe. Die merkte wel dat Elsa niet stond te springen bij de uitnodiging.

Logisch... ze waren ook niet bepaald bevriend. Eigenlijk hadden Brechtje en zij Elsa altijd een vervelende tut gevonden. Wanneer was Brecht van mening veranderd? Waarschijnlijk omdat er in de vakantie niet veel meisjes in de buurt waren geweest. Brechtje was vóór alles praktisch.

‘Ik weet niet of ik kan. Ik moet nog van alles doen en kopen en of ik dan meteen nieuwe kleren mag van mijn moeder...’ weerde ze de vlot gegeven uitnodiging van haar vriendin af.

‘Van je moeder?’ Brechtje liet haar stem een beetje zakken. ‘Dan vraag je het toch aan je vader? Je moet er een beetje een slaatje uit slaan dat ze gaan scheiden. Gewoon tegen je vader zeggen dat je zo graag nieuwe kleren wilt en dat het niet mag van je moeder. Dan